

Džonatan Straud

TRILOGIJA O BARTIMEJU

Ptolomejeva kapija

Prevela
Jovana Erčić

Beograd, 2009.

S ljubavlju, za Izabelu

Prvi deo

ALEKSANDRIJA,
GODINA 125. PRE NOVE ERE

Ubice su oko ponoći stigle do podnožja palate. Četiri neprijetne senke pribile su se uza zid. Brdo je bilo visoko, a zemlja tvrda. Koraci su im bili tiši od romorenja kiše. Tri sekunde su nepokretno čučali i mirisali vazduh, a onda su krenuli kroz mračnu baštu, između tamarisa i starih palmi, prema odaji u kojoj je spavao dečak. Šimpanza vezana lancem promeškolljila se u snu. Negde daleko u pustinji zavijali su šakali.

Hodali su na prstima. U visokoj vlažnoj travi za njima nije ostajao nikakav trag. Zbog odora koje su se vijorile iza njihovih leđa činilo se da im se senke talasaju. Šta ste mogli da vidite? Ništa osim lišća koje se njiše na povetarcu. Šta ste mogli da čujete? Ništa sem uzdisaja vetra među granama palmi. Ni traga ni glasa od njih. Ćini u obliku krokodila koji je čuvao stražu kod svetog jezera nije primetio da mu prolaze tik iza repa. Bili su veoma hrabri za ljude.

Dnevna vrućina je prošla i vazduh je bio prohladan. Na nebu je sijao hladan, okrugli mesec i rasipao srebrne zrake po krovovima i dvorištu.¹

---

¹ Jedna od tipičnih osobina njihove sekte bila je da rade samo kad je pun mesec. To im je dodatno otežavalo zadatak, povećavalo izazov. I uvek su bili uspešni. Pored toga, uvek su nosili crno, izbegavali su meso, vino, žene i svirku duvačkih instrumenata. Još čudnije od svega je to što nisu jeli sir, osim onog napravljenog od mleka koza odgajanih na dalekim pustinjskim planinama. Pre svakog posla postili su ceo dan, meditirali netremice gledajući u zemlju, a zatim jeli kolačiće sa hašišom i kimom, bez vode, dok im grlo ne bi požutelo. Čudi me kako su ikoga uspeli da ubiju.

Izvan zidina su se čuli noćni zvuci velegrada: točkovi na prašnjavim putevima, udaljeni smeh iz četvrti za zabavu kraj obale, talasi koji zapljuskuju kej. U prozorima su sijale lampe, u ognjištima kuća tinjao je žar, a s vrha kule pored ulaza u luku velika vatra je prenosila poruke brodovima na pučini. Njen odraz je igrao na talasima kao svetlost-lutalica.

Stražari su se kockali u svojim kućicama. U velikim dvoranaama sluge su spavale na trošnim krevetima. Kapije palate su bile zatvorene trostrukim rezama, debljim od čovečjeg tela. Niko nije obraćao pažnju na zapadne vrtove iz kojih je, kao škorpija sa četiri para nečujnih nogu, iz prikrajka vrebala smrt.

Dečakov prozor je bio u prizemlju palate. Četiri crne senke su se pritajile uza zid. Vođa je dao znak. Jedan po jedan, počeli su da se kreću priljubljeni uz kamene ploče, a zatim i da se penju pridržavajući se prstima i noktima svojih velikih stopala.² Na taj način su se penjali i uz mermerne stubove i ledene vodopade, od Masilije do Hadramota. Ovo grubo kamenje bilo je prava pesma za njih. Penjali su se vešto i brzo kao slepi miševi uza zid pećine. Svetli predmeti koje su držali u zubima belasali su se na mesečini.

Prvi ubica je stigao do ivice prozora. Skočio je spretno kao tigar i provirio u odaju.

Soba je bila obasjana mesečinom, svetla kao usred dana. Dečak je ležao i spavao, nepokretan kao da je već mrtav. Tamna kosa mu je slobodno padala na jastuke, a njegovo se blede grlo sijalo na tamnoj svili.

Ubica je izvadio bodež iz usta. Tiho i odlučno pregledao je sobu u potrazi za opasnostima i zamkama. Bila je velika, puna

---

² Nokti su im bili strašni i zakrivljeni, oštri kao orlove kandže. Ubice su se pažljivo starale o svojim stopalima jer su ona uvek imala važnu ulogu u njihovom poslu. Često su ih prali, trljali kamenom i masirali susamovim uljem dok im koža ne bi postala meka kao paperje.

senki, bez ikakvih prepreka. Tavanica je počivala na tri velika stuba. U dnu su se videla vrata, zaključana iznutra. Pored zida je stajao sanduk dopola napunjen odećom. Video je veliku stolicu preko koje je bio prebačen ogrtač, sandale na podu, bazen od oniksa pun vode. U vazduhu se osećao lak dah parfema. Ubica, za koga su takvi mirisi bili dekadentni i pokvareni, nabrao je nos.³

Zažmurio je. Okrenuo je bodež i kažiprstom i palcem uhvatio ga za sjajni vrh. Zamahnuo je jednom... dvaput. Odmeravao je domet. Od Kartagine do Kolhide, još nikada nije promašio cilj. Svaki nož koji je ikada bacio pronašao je nečije grlo.

Zglobovi su mu kvrcnuli i srebrni nož je poleteo prosecajući vazduh. Sleteo je uz tih zvuk i zabio se duboko u jastuk, na nekoliko centimetara od detetovog vrata.

Ubica je zbunjeno zastao, i dalje pribijen uz ivicu prozora. Na nadlanicama je imao krstaste ožiljke koji su pokazivali da je majstor na Akademiji mračnih veština. Majstor nikada ne promašuje cilj. Zamah je bio precizan, tačno proračunat... a opet je promašio. Možda se žrtva pomerila u odsudnom trenutku? Nemoguće – dečak je čvrsto spavao. Izvadio je drugi bodež.⁴ Ponovo je pažljivo naciljao (ubica je bio svestan da su njegova braća iza i ispod njega na zidu: osećao je da ga nestrpljivo čekaju). Zamahnuo je, bacio nož...

Uz tih zvuk drugi bodež se zario u drugu stranu jastuka, nekoliko centimetara od prinčevog vrata. Uglovi usana uspavanog dečaka razvukli su se u osmeh. Verovatno je nešto

---

³ Sekta je izbegavala parfeme iz praktičnih razloga. Više su voleli da koriste mirise koji su odgovarali prirodi njihovog posla: polen u baštama, tamjan u hramovima, prašinu u pustinjama, izmet i đubre u gradovima. Bili su veoma predani svom poslu.

⁴ Neću vam reći odakle ga je izvadio. Recimo samo da je nož bio veoma oštar, ali ne baš čist.

sanjao.

Iza crne marama kojom je sakrio lice ubica se namrštio. Iz tunike je izvukao platnenu traku, čvrsto upletenu u uže. Za sedam godina koliko je proteklo od kada mu je isposnik naredio da izvrši prvo ubistvo, njegova garota nikada nije pukla, a ruke ga nikad nisu izdale.⁵ Tiho kao leopard, kliznuo je u sobu i počeo da se šunja preko obasjanog poda.

U krevetu je dečak nešto promrmljao. Promeškoltio se ispod pokrivača. Ubica se sledio u mestu, kao crna statua u središtu sobe.

Iza njega, na prozoru, dvojica njegovih drugara kleknula su na sims. Čekali su i gledali ga.

Dečak je tiho uzdahnuo i ponovo se umirio. Ležao je licem okrenut nagore na mekanim jastucima, a s obe strane njegove glave virile su drške bodeža.

Prošlo je sedam sekundi. Ubica se ponovo pomerio. Došunjao se iza jastuka i rukama zategnuo krajeve trake. Sada je stajao direktno iznad usnulog dečaka. Brzo se sagnuo i stavio mu konopac na grlo...

Dečak je otvorio oči. Podigao je ruku, zgrabio ubicu za levi zglob i bez oklevanja ga bacio naglavačke prema najbližem zidu, tako da mu je vrat kvrcnuo i pukao kao suva trska. Zbacio je svilenu košulju sa sebe, ustao i okrenuo se prema prozoru.

Na simsu, mračni naspram meseca, dvojica ubica su šištala kao zvečarke. Smrt kolege im je povredila ponos. Jedan je iz

---

⁵ Planinski isposnik je trenirao svoje sledbenike da ubijaju na razne načine. Mogli su da koriste garote, mačeve, noževe, batine, konopce, otrove, pločice, bole, kugle i strele koliko god žele, a bili su prilično vešti i u upotrebi ubitačnih pogleda. Znali su i kako da ubiju jednim pokretom prsta ruke ili noge, a ubod iz potaje im je bio specijalnost. Naprednim učenicima bile su dostupne i razne vrste crva i pantljičara. Najbolje od svega je što nikada nisu bili krivi: svako ubistvo je bilo opravdano i podstaknuto moćnim religioznim poricanjem svetosti života drugih ljudi.

ogrtaća izvukao cev od kosti. Iz šupljine u zubu izvadio je lopticu, tanku kao ljuska jajeta i napunjenu otrovom. Naslonio je cev na usne i dunuo: loptica je poletela preko sobe, pravo prema dečakovom srcu.

Dečak je poskočio. Loptica se razbila o stub i tečnost je pokuljala na pod. Oblak zelene pare raspršio se u vazduhu.

Dvojica ubica su uskočila u sobu i krenula svaki na svoju stranu. Obojica su u rukama držala zakrivljene mačeve i mahalala njima iznad glave dok su tamnim očima ispitivala sobu.

Dečak je nestao. Soba je bila potpuno tiha. Zeleni otrov je curkao niz stub i isparavao sa kamenog poda.

Tokom svih ovih sedam godina, od Antiohije do Pergama, ove ubice nikada nisu izgubile žrtvu.⁶ Spustile su ruke, usporile korak, pažljivo osluškivale i njuškale vazduh tražeći zadah straha.

Iza stuba u središtu sobe začuli su tiho meškoljenje, kao da se miš kreće po slami. Ubice su se značajno pogledale. Na prstima su krenule prema izvoru zvuka i podigle mačeve. Jedan je pošao desnom stranom, pored zgrčenog tela svog drugara. Drugi je krenuo uz levi zid, iza zlatne stolice na kojoj je ležao kraljevski ogrtač. Hodali su tiho kao utvare i približavali se stubu.

Iza stuba se nešto naglo pomerilo. Ugledali su dečakove konture u senkama. Obojica su ga videla i obojica su podigla mačeve i jurnula prema njemu, svaki sa svoje strane. Obojica su zadala udarce brzo kao bogomoljke.

Začula su se dva povika, promukla i besna. Iza stuba se videla samo uskomešana gomila ruku i nogu. Dvojica ubica su

---

⁶ A nisu nameravale ni sada. Isposnik je bio prilično neprijatan prema učenicima koji bi se vratili neobavljena posla. Ceo jedan zid instituta bio je prekriven njihovim kožama – genijalna izložba koja je pojačavala revnost učenika, a i štitila je od promaje.

stajala u čvrstom zagrljaju, svaki naboden na mač onog drugog. Srušili su se u mesečinom obasjano središte prostorije i posle nekoliko grčeva potpuno se umirili.

Tišina. Na prozoru nije bilo ničega osim mesečine. Jedan oblak je nakratko prekrrio zlatni krug i sakrio tela na podu. Signalna vatra u luci je obasjavala nebo crvenom svetlošću. Sve je bilo mirno. Oblak je otplovio prema moru i mesečina se vratila. Pažljivo je prilazio prozoru. Polako, polako, sve bliže... Video je zarasle bašte, drveće i stražarske kule. Zgledao se u teksturu simsa, kako se mesečina prelama na njemu. Bliže... Oslonio je ruke na ivice prozora. Nagnuo se da bi ispitao dvorište ispod sebe. Njegovo tanko belo grlo blistalo je na mesečini...

Ništa. Dvorište je bilo potpuno pusto. Zid ispod prozora je bio prazan i gladak. Kamenje je svetlucalo. Dečak je osluškivao tišinu. Lupio je prstima po simsu i okrenuo se prema sobi.

Četvrti ubica, koji je kao nekakav mršavi crni pauk visio na zidu *iznad* prozora, skočio je za njim. Stopala su mu bila tiha kao perje kad pada u sneg. Dečak ga je čuo. Trgnuo se i okrenuo. Blesnuo je nož, neko je zamahnuo, ali je odbijen očajničkom rukom. Sečivo je zavarničilo po kamenu. Čelični prsti stegnuli su dečakov vrat. Izgubio je oslonac i pao na pod. Ubicina težina ga je pritiskala. Nije mogao da izvuče ruke. Bio je potpuno nepokretan.

Nož se ponovo našao u vazduhu. Ovog puta je pogodio cilj.

Tako se sve završilo onako kako je moralo biti. Pognut iznad dečakovog tela, ubica je duboko uzdahnuo – prvi put od smrti svojih kolega. Seo je, opustio ruku kojom je stezao nož i pustio dečakove ruke. U skladu s tradicijom, pognuo je glavu u znak poštovanja prema svojoj žrtvi.

Sekund kasnije, dečak je podigao ruku i izvukao nož iz grudi. Ubica je zbunjeno zatrepao.

„Vidiš, ovo nije srebro”, rekao je dečak. „To ti je velika greška.” Podigao je ruku.

U sobi je odjeknula eksplozija. Zelene varnice su se odbijale od prozora. Dečak je ustao i bacio nož na dušek. Namestio je kecelju oko struka i otresao pepeo s ruku. Onda se glasno nakašljao.

Začuo je neko šuštanje. Na drugoj strani sobe zlatna stolica se pomerila. Ogartač je pao s nje. Između njenih nogu ispuzao je drugi dečak, potpuno isti kao prvi, samo rumen i razbarušen nakon više sati skrivanja.

Stao je iznad tela ubica i duboko uzdahnuo. Onda je pogledao u plafon na kojem se videla crna kontura čoveka. Izgledala je veoma iznenađeno.

Dečak je spustio pogled i zagledao se u mirnog dvojnika s druge strane sobe obasjane mesečinom. Nasmejao se i salutirao mu.

Ptolomej je sklonio crnu kosu s čela i naklonio se.

„Hvala ti, Rikite”, rekao je.

1

Vremena se menjaju.

Nekada davno niko nije bio bolji od mene. Mogao sam da kružim vazduhom na tananom oblačiću i pokrećem peščane oluje kad god poželim. Mogao sam da klizim kroz planine, podižem zamkove na staklenim stubovima, posečem čitave šume jednim dahom. Gradio sam hramove od kamena i vodio armije protiv legija mrtvih. Harfe u desetinama zemalja svirale su u moju čast, a hronike mnogih vekova opisivale su moje podvige. Da! Jer ja sam Bartimej – brz kao gepard, jak kao slon, smrtonosan kao zmija otrovnica!

Tako je nekad bilo.

A sada... Pa, sada sam ležao na leđima nasred puta, potpuno spljošten. Zašto? Zato što se na mene obrušila čitava zgrada. Njena težina me je pritiskala. Mišići su mi se grčili, tetive naprezale. Koliko god da sam se trudio, nisam mogao da se izvučem.

U principu, nema ničeg sramotnog u tome kad neko pokušava da se izvuče ispod zidova građevine. Već sam imao slične probleme – oni ulaze u opis mog radnog mesta.⁷ Međutim,

---

⁷ Nekada davno, jedne mračne noći za vreme petnaestogodišnje gradnje, mali deo Velike Keopsove piramide srušio se na mene. Ja sam bio zadužen za zaštitu zone u kojoj je moja grupa radila kada je nekoliko krečnjačkih stena počelo da se kotrlja s vrha i uz prasak se srućilo na jedan od mojih udova. Nikad nisam saznao kako se tačno to desilo, ali sam sumnjao na

stvari postaju nešto lakše ako je zgrada jake konstrukcije i ogromna. U ovom slučaju, zastrašujuća konstrukcija koja je iščupana iz temelja i s velike visine bačena na mene nije bila ni velika ni raskošna. To nije bio zid hrama, a ni granitni obelisk. Nije bio ni mermerni krov kraljevske palate.

Ne. Objekat koji me je ovako zakovao za zemlju, bespomoćnog kao leptira u kolekciji nekog naučnika, bio je iz dva desetog veka i imao je veoma specifičnu funkciju.

Dobro, dobro, u redu. U pitanju je javni toalet. Prilično veliki, ali opet... Bar sam imao sreće što u blizini nije bilo nikakvih pesnika ili hroničara koji bi me videli.

Moram da vam kažem da je ovo kupatilo imalo betonske zidove i veoma debeo gvozdeni krov čija je okrutna aura dodatno oslabila moje slabačke udove. A imalo je i različite rezervoare, kao i strašno teške vodovodne cevi. Ipak, odvratno je bilo to što je poklopilo đinija mog statusa. Da budem iskren, poniženje me je pritiskalo mnogo više od same težine ruševina.

Svuda oko mene voda iz prekinutih i slomljenih cevi klotkala je u odvođe. Iz betonske ploče virila je samo moja glava; telo mi je bilo potpuno zarobljeno.⁸

Toliko o problemima. Dobra strana svega bila je što sam se izvukao iz bitke koja se odvijala u sokačetu.

---

svog starog drugara Fakarla koji je radio s druge strane. Nisam ga prijavio, ali, dok se moja bit oporavljala, skovao sam plan. Kasnije, dok se Fakarl preko zapadne pustinje vraćao s nekakvim nubijskim zlatom, prizvao sam blagu peščanu oluju zbog koje je izgubio blago i izazvao gnev faraona. Trebalo mu je nekoliko godina da proseje sve novčiće iz peska.

⁸ Očigledno rešenje bilo bi da promenim oblik, na primer u utvaru ili dašak dima, i da jednostavno odlebdim. Međutim, postojala su dva problema. Prvo, ovih dana bilo mi je veoma teško da menjam oblik, čak i kad sam najbolje raspoložen. Drugo, ogroman pritisak bi razneo moju bit u paramparčad istog trenutka kad bih je omekšao da bih se transformisao.

To je bila prilično bedna borba, posebno na prvoj ravni. Ništa posebno. Sve sijalice u kućama su bile ugašene, električne ulične svetiljke razbijene, ulica je bila mračna kao da je polivena mastilom, samo jedna crna ravna linija. Nekoliko zvezda rasipalo je hladni sjaj po nebu. Jednom ili dvaput bleđa zelenkasta svetlost je blesnula u tmini i nestala, kao eksplozija duboko u vodi.

Stvari su bile nešto zanimljivije na drugoj ravni, gde su se videla dva suprotstavljena jata ptica koje kruže i jurišaju jedna na drugu, snažno udarajući krilima, kljunovima, kandžama i repovima. Takvo divljačko ponašanje bilo bi razumljivo da su u pitanju galebovi ili neka druga drugorazredna živina. Kod orlova je to nezamislivo.

Na višim ravnim nije bilo jata, već su se mogli videti pravi oblici đinija.⁹ Iz ove perspektive, noćno nebo je bilo prekriveno uzmuvanim oblicima, konturama i – u opštem haosu.

Očigledno je da su svi zaboravili na fer igru. Video sam jedno šiljato koleno kako se zabada u protivnikov stomak i odbacuje ga do obližnjeg dimnjaka. Sramota! Da sam ja bio tamo, sve bi bilo drugačije.¹⁰

Ali ja nisam učestvovao u borbi. Izbačen sam.

Podneo bih da mi je ovo uradio neki ifrit ili marid. Ali nije. Zapravo, moj protivnik je bila obična đinica trećeg nivoa, od onih kakve obično smotam, stavim u džep i popušim posle večere. S mesta na kojem sam ležao mogao sam i sada da je vidim. Bila je graciozna kao mačka, ali je utisak kvarila

⁹ Ili bar nalik pravim oblicima. Svi smo mi veoma slični, tečni i bezoblični, ali svaki duh ima „izgled” koji mu odgovara i koji koristi kada je na zemlji. Naše biti su uobličene u te lične forme na višim ravnim, dok na nižima prihvatamo maske koje odgovaraju datoj situaciji. Ali siguran sam da sam vam to već objasnio.

¹⁰ Ja bih udario njega kolonom, zabio mu vrh krila u oko i šutnuo ga u cevanicu za svaki slučaj. To je mnogo efikasnije. Ovi mladi điniji toliko malo znaju o tuči da mi se plače.

svinjska glava, kao i dugačke grabulje koje je držala u šapama. Stajala je kraj poštanskog sandučeta i prodornim pogledom posmatrala vladine trupe u čijim redovima sam i ja bio. Niko se nije usuđivao da joj priđe. Bila je iskusna ratnica. Nosila je kimono koji je svedočio o tome da je učestvovala u bitkama u Japanu. Da budem iskren, njen odrpan izgled me je prevario i prišao sam joj preblizu zaboravivši da podignem štit. Nisam stigao ni da se okrenem, a začuo sam skvičanje, video nagli pokret i – *opa* – zakovala me je za ulicu. Bio sam previše umoran da bih se oslobodio.

Međutim, malo-pomalo dolazio sam svesti. Video sam Kormokodrana kako čupa banderu i maše njome kao batinom. Hodž je upravo bacao gomile otrovnih strelica. Neprijatelji su se uskomešali i počeli da preuzimaju očajničke oblike. Video sam nekoliko velikih insekata kako zuje pokušavajući da izbegnu napade, ose koje su nastojale da pobegnu i nekoliko pacova kako trče ka brdima. Samo je svinja zadržala prvobitni oblik. Moje kolege su napredovale. Jedna buba je pala u kovitlacu dima, a osa je oduvana detonacijama. Neprijatelj je bežao. Čak je i svinja shvatila da je igra gotova. Elegantno je skočila na trem kuće, iz zaleta se bacila na krov i nestala. Điniji su pobjednički kliknuli i krenuli za njom.

Ulica je sada bila tiha. Voda mi je curila niz uši. Bit me je bolela od temena do prstiju na nogama. Tužno sam uzdahnuo.

„Oh, bože”, neko se zakikotao. „Dama u nevolji.”

Ne znam da li sam pomenuo, ali, za razliku od svih kentaura i džinova na našoj strani, ja sam te noći bio u ljudskom obliku. Odabrao sam lik vitke devojke s dugačkom tamnom kosom i odlučnim licem. Naravno, nisam bio inspirisan stvarnom osobom.

S druge strane javnog toaleta pojavila se jedna prilika i zastala da zašilji nokat na oštroj ivici cevi. Ona nije dugo birala oblik. Kao i obično, izgledala je kao jednooki džin opu-

štenih mišića i dugačke plave kose skupljene na temenu kao u devojke. Nosila je bezobličnu plavosivu bluzu kakve bi se stideli i u srednjovekovnim ribarskim selima.

„Jadna mala gospođica, previše krhka da bi se oslobodila.” Kiklop se pažljivo zagledao u svoje nokte. Kako su bili predugački, snažno ih je pregrizao svojim oštrim malim zubima i uglačao na hrapavom zidu kupatila.

„Da li bi mogao da mi pomogneš?” – upitao sam.

Kiklop se osvrnuo i zagledao u pustu ulicu. „Pazi se, ljubavi”, rekao je i nonšalantno se oslonio na zgradu tako da me je još jače pritisnuo. „Noćas se ulicama šetaju opasni likovi. Điniji i folioti... i bezobrazni đavolci koji bi ti mogli nauditi.”

„Prekini, Askobole”, zarežao sam. „Vrlo dobro znaš ko sam.”

Kiklopovo oko je zatreptalo dugim crnim trepavicama. „Bartimeju?” – začuđeno je upitao. „Zar je moguće... Kako je veliki Bartimej tako lako poražen? Ti si sigurno neki đavolak ili kreštalica koja imitira njegov glas i... Ali, ne... To *jesi* ti.” Iznenadeno je izvio obrvu. „Neverovatno! Plemeniti Bartimej je stvarno spao na niske grane. Gospodar će biti *veoma* razočaran.”

Pokušao sam da prikupim ono malo dostojanstva koje mi je ostalo. „Svi gospodari su privremeni”, odgovorio sam. „Kao i sva poniženja. Biće još prilika za mene.”

„Naravno, naravno.” Askobol je podigao svoje majmunske ruke i zavrteo se. „Lepo si to rekao, Bartimeju! Ne smeš da dozvoliš da te ovaj neuspeh obeshrabri. Nije bitno to što su tvoji slavni dani prošli i što si sada beskoristan kao svetlost-lutalica!¹¹ Nije važno to što ćeš sutra dobiti zadatak da brišeš

---

¹¹ Svetlosti-lutalice: mali duhovi koji se trude da održe korak s vremenom. Na prvoj ravni se vide kao treperave svetlosti (iako na drugima izgledaju kao skakutave lignje). Nekada davno čarobnjaci su ih upošljavali da odvlače putnike sa staza u močvare. Gradovi su sve to promenili. Urbane svetlosti-lutalice sada lebde nad otvorenim šahtovima, s mnogo manje uspeha nego ranije.

prašinu u gospodarevoj spavaćoj sobi. Ti si pravi primer za sve nas.”

Nasmešio sam se i otkrio bele zube. „Askobole”, rekao sam, „nisam *ja* propao nego naši neprijatelji. Ja sam se borio sa Fakarlom iz Sparte, Tlalokom iz Tolana, mudrim Čuom iz Kalaharija – naši sukobi su urušavali zemlju i zaustavljali reke. I preživeo sam. Ko je sada moj neprijatelj? Bedni kiklop u suknji. Kad se izvučem odavde, mislim da ova borba neće dugo trajati.”

Kiklop se trgnuo kao da ga je nešto ujelo. „Kakve okrutne pretnje! Trebalo bi da se stidiš. Mi smo na istoj strani. Bez sumnje imaš dobre razloge da tražiš borbu dok su zarobljen ispod klozeta. Biću ljubazan i neću te mnogo zapitkivati, ali čini mi se da si izgubio nekadašnje manire.”

„Dve godine neprekidne službe su ih potisnule”, rekao sam. „Sada sam nervozan i umoran, bit me stalno svrbi, a ne mogu da se počestim. Uskoro ćeš saznati da sam zbog svega toga i opasan. Poslednji put ti kažem, podigni ovo s mene, Askobole.”

Usledilo je još malo podbadanja, ali je moj stav imao uticaja na njega. Jednim pokretom dlakavih ramena kiklop je podigao javni toalet, sklonio ga s mene i bacio na drugu stranu ulice. Devojka je nesigurno ustala.

„Najzad”, rekao sam. „Nije ti se baš žurilo.”

Kiklop je otesao prašinu s bluze. „Izvini”, rekao je, „ali morao sam prvo da dobijem bitku da bih ti pomogao. Ali, sve je u redu. Naš gospodar će biti zadovoljan *mojim* radom.” Pogledao me je preko ramena.

Kako sam najzad stajao na nogama, nisam više hteo da se svađam. Pogledao sam štetu koju su pretrpele okolne kuće. Ništa strašno. Nekoliko polomljenih krovova, razbijeni prozori... Bitka je bila uspešna. „Francuzi?” – upitao sam.

Kiklop je slegnuo ramenima, što je izgledalo veoma čudno pošto nije imao vrat. „Možda. Moguće je i da su Česi ili španci. Ko zna? Svi nas oni napadaju. Kasno je i moram da proverim šta je s poterom. Ostavljam te da vidaš svoje rane, Bartimeju. Prijao bi ti čaj od nane ili kupka od kamilice. Zbogom!”

Kiklop je zadigao suknju i skočio u vazduh. Na leđima su mu se pojavila krila. Širokim zamasa je odleteo. Bio je elegantan kao leteća komoda, ali je barem imao dovoljno energije da leti. Ja nisam. Morao sam malo da predahnem.

Tamnokosa devojka se dovukla do slomljenog dimnjaka u obližnjoj bašti. Uz uzdahe je uspela da sedne i spusti glavu u šake. Sklopila je oči.

Samo kratak predah. Nekoliko minuta će mi biti dovoljno.

Vreme je prolazilo. Svanulo je. Hladne zvezde su bledele na nebu.

2

Kao i uvek tokom poslednjih nekoliko meseci, veliki čarobnjak Džon Mandrejk doručkovao je u svojoj sobi zavaljen u stolicu od vrbovine pored prozora. Teške zavese su bile razmaknute, a iza njih su se videli olovno nebo i drveće na trgu obavijeno maglom.

Okrugli stočić za kojim je sedeo bio je od rezbarene libanske kedrovine. Kada bi sunčevi zraci pali na njega, imao je blistavu lepu boju, ali je ovog jutra drvo bilo tamno i hladno. Mandrejk je sipao kafu, sklonio srebrni poklopac sa činije i bacio se na kajganu i slaninu. Na poslužavniku su iza tosta i konzerve sa ogrozdom stajale uredno složene novine i jedna koverta sa krvavocrvenim pečatom. Mandrejk je levom rukom podigao šoljicu i otpio gutljaj kafe, a desnom je uzeo novine i otvorio ih. Pogledao je naslovnu stranicu, nešto progundao i uzeo kovertu. Dohvatio je nož od slonovače, jednim brzim pokretom otvorio kovertu i izvadio presavijeni papir. Pažljivo ga je pročitao i namrštio se. Ponovo ga je presavio, vratio u kovertu, uzdahnuo i nastavio da jede.

Neko je pokucao na vrata. S ustima punim slanine Mandrejk je promrmljao komandu. Vrata su se tiho otvorila i u sobu je ušla mlada, mršava žena s velikom torbom.

Zastala je. „Izvinite, gospodine”, rekla je. „Malo sam poranila.”

„Niste, Pajper, niste.” Mahnuo joj je da uđe i pokazao rukom prema stolici na drugoj strani stola. „Jeste li doručkovali?”

„Jesam, gospodine.” Sela je. Nosila je tamnoplavu svilenu suknju, sako i blistavobelu košulju. Ravna smeđa kosa, skupljena na potiljku, bila joj je začesljana tako da otkrije čelo. Spustila je torbu na krilo.

Mandrejk je zagrabilo kajganu. „Izvinite, moram da jedem”, rekao je. „Bio sam budan do tri, morao sam da osmislim odgovor na poslednje nemire. Ovog puta u Kentu.”

Gospođica Pajper je klimnula glavom. „Čula sam, gospodine. U ministarstvo je stigao dopis o tome. Jeste li uspeli da ih suzbijete?”

„Jesmo, bar koliko ja znam. Poslao sam nekoliko demona. Uskoro ćemo saznati rezultate. Šta mi danas donosite?”

Otvorila je tašnu i izvadila papire. „Nekoliko predloga nižih ministara u vezi s reklamnom kampanjom u provinciji, gospodine. Potrebno je vaše odobrenje. Tu su i neki predlozi za plakate...”

„Dobro, dobro.” Otpio je gutljaj kafe i pružio ruku. „Još nešto?”

„Beleške s poslednjeg sastanka Veća...”

„To ću čitati kasnije. Da vidim prvo plakate.” Pregledao je prvu stranicu. „*Prijavite se da služite svojoj zemlji i vidite svet...* Šta sad *to* znači? Zvuči kao brošura turističke agencije, a ne poziv na regrutaciju. Previše je blago... Nastavite, Pajper, slušam vas.”

„Tu su i najnoviji izveštaji s fronta u Americi, gospodine. Nedavno sam ih naručila. Uskoro ćemo moći da sastavimo novu priču o opsadi Bostona.”

„Moramo naglasiti herojski pokušaj, a ne očigledan nespeh...” Mandrejk je spustio papire na kolena i namazao džem na parče tosta. „Pokušaću kasnije nešto da napišem... E, ovaj mi se sviđa... *Brani majku zemlju i proslavi se...* Odlično. Privući će mlade farmere, ali ne bi bilo loše da u pozadini plakata prikažemo i njihove najbliže, na primer roditelje i

malu sestru, onako bespomoćne i zadivljene. Da zaigramo na kartu porodice?”

Gospođica Pajper je oduševljeno klimnula glavom. „Možemo da prikažemo i ženu, gospodine.”

„Ne. Potrebni su nam neoženjeni momci. Žene nam prave najveće probleme ako se oni ne vrate iz rata.” Zagrizao je tost. „Još neke poruke?”

„Imam jednu od gospodina Mejkpisa. Doneo ju je njegov đavolak. Gospodin želi da zna da li danas možete da svratite do njega.”

„Ne mogu. Imam mnogo posla. Možda neki drugi put.”

„Đavolak je doneo i ovaj papir...” Ozbiljna lica, gospođica Pajper je pružila ljubičasti list. „Najava da će se krajem nedelje održati premijera drame gospodina Mejkpisa. *Od Vopinga do Vestminstera*. Priča o našem premijeru i njegovom putu do slave. Izgleda da će to biti nezaboravno veče.”

Mandrejk je zevnuo. „Kad bismo samo mogli da stignemo. Bacite to u kantu. Imamo važnija posla od pozorišta. Još nešto?”

„I gospodin Devero je poslao jedan dopis. Zbog nemirnih vremena odlučio je da skloni najvažnije državne dragocenosti u trezor u Vajtholu. One se moraju čuvati tamo, pod posebnom stražom, dok on ne kaže drugačije.”

Mandrejk je podigao pogled i namrštio se. „Dragocenosti? Kakve dragocenosti?”

„Nije rekao. Možda...”

„Sigurno je sklonio Palicu i Amajliju, kao i neke druge važne predmete.” Uzdahnuo je. „Pajper, on silno greši. Te stvari treba *koristiti*.”

„Tako je, gospodine. Od gospodina Deveroa stiglo je i ovo.” Izvadila je jedan paketić.

Čarobnjak ga je umorno pogledao. „Nije valjda nova toga?”

„Maska, gospodine. Za večerašnju zabavu.”

Uzdahnuo je i pokazao joj kovertu. „Već sam dobio pozivnicu. To je strašno. Rat se odvija sve gore po nas, imperija je na ivici propasti, a naš premijer misli samo na drame i zabave. U redu. Stavite ovo među druge dokumente. Plakat je vrlo dobar.” Vratio joj je papire. „Možda nije dovoljno prodoran...” Malo je razmislio, a zatim klimnuo glavom. „Imate olovku? Pazite ovako... *Bori se za slobodu i sve što je britansko.* Ne znači ništa, ali dobro zvuči.”

Gospođica Pajper se zamislila. „To su veoma duboke misli, gospodine.”

„Odlično. Običnjaci će sigurno shvatiti poruku.” Ustao je, maramicom obrisao usta i bacio je na poslužavnik. „Bolje bi bilo da vidimo šta rade demoni. Ne, ne, Pajper, molim vas... izvolite.”

Gospođica Pajper je svog poslodavca posmatrala s iskrenim oduševljenjem i divljenjem, ali takvo ponašanje nije bilo čudno među ženama koje su radile u vladi. Džon Mandrejk je bio zgodan mladić, okružen aurom moći, slatkom i opojnom poput mirisa orlovih noktiju na večernjem povetarcu. Bio je srednje visine, vitak, odlučan i samopouzdan. Njegovo bledo, ispijeno lice odavalo je neobičnu mešavinu mladosti – imao je samo sedamnaest godina, iskustvo i autoritet. Oči su mu bile tamne, živahne i ozbiljne, a na čelu su mu se ocrtavale rane bore.

Njegova samouverenost, koja je nekad opasno nadjačavala sve druge osobine, bila je donekle ublažena visokim društvenim položajem. Uvek je bio veoma ljubazan prema kolegama i podređenima, ali je većito izgledao daleko i odsutno kao da je obuzet nekakvom unutrašnjom melanholijom. U poređenju s gramzivošću i hirovima drugih ministara, ova suptilna otuđenost bila je veoma elegantna, što je samo doprinosilo njegovoj mističnosti.

Mandrejk je svoju dugu crnu kosu nosio skupljenu u vojničkom stilu – kako bi odao počast ljudima koji su se borili u ratu. Taj gest mu je doneo mnogo uspeha: špijuni su приметili da je bio najpopularniji čarobnjak među običnjacima. Zbog toga su mnogi imitirali njegovu frizuru, kao i crna odela kakva je najčešće oblačio. Više nije nosio kravate, a kragna košulje mu je uvek bila nonšalantno otkopčana.

Protivnici su Mandrejka smatrali veoma opasnim i talentovanim suparnikom i, nakon njegovog unapređenja u ministra informisanja, počeli su da reaguju. Međutim, svaki pokušaj ubistva završio se neuspešno. Điniji su nestajali, zamke su se vraćale pošiljaocima, čarolije su prskale ili slabile. Umoran od svega, Mandrejk se na kraju javno obratio svim protivnicima i izazvao ih da istupe i sukobe se s njim u magijskom dvoboju. Niko se nije odazvao ovom pozivu, a njegov ugled je još više porastao.

Živeo je u elegantnoj gradskoj kući u džordžijanskom stilu, smeštenoj na velikom i prijatnom trgu, okruženoj istim takvim kućicama. Bila je nekoliko kilometara udaljena od Vajthola i dovoljno daleko od reke da se ne oseća njen prolećni zadah. Trg je bio ukrašen drvećem i stazicama, a u sredini se nalazio travnjak. Bio je tih, bez mnogo prolaznika, ali uvek pod nadzorom. Policajci u sivim uniformama svakodnevno su patrolirali okolinom, a noću su demoni u obliku sova i ćukova tiho leteli s drveta na drvo.

Ove mere bezbednosti bile su neophodne zbog stanovnika kuća na trgu koji su spadali u najpoznatije londonske čarobnjake. Na južnoj strani živeo je gospodin Kolins, nedavno izabran za državnog sekretara, u svetloj kući ukrašenoj lažnim stubovima i jedrim karijatidama. Na severozapadu je bila ogromna kuća ministra rata, gospodina Mortensena, sa zlatnom kupolom koja se sijala na suncu.

Rezidencija Džona Mandrejka bila je najskromnija. Uska četvorospratna zgrada okrećena svetložutom farbom imala je niz belih mermernih stepenika, a visoke prozore zaklanjali su beli šaloni. Sobe sa ukrasnim tapetama i persijskim tepisima na podu bile su ukusno nameštene. Ministar nije voleo statue sa svojim likom. U odajama za prijem bilo je izloženo nešto dragocenosti, a kuću je održavalo samo dvoje ljudskih slugu. Spavao je na trećem spratu, u skromnoj sobi okrećenoj u belo odmah pored biblioteke. To su bile njegove privatne odaje u koje nije puštao nikoga.

Na spratu ispod nalazila se radna soba gospodina Mandrejka, odvojena od drugih prostorija praznim hodnikom obloženim drvenim lamperijama. Tu je obavljao veći deo svakodnevnih poslova.

Mandrejk je krenuo kroz hodnik žvaćući komad tosta. Gospođica Pajper je trčkarala za njim. Na kraju hodnika su se nalazila velika bronzana vrata u čijem je središtu bilo izrezbarena neverovatno ružno lice. Naduveno čelo je izgledalo kao da se topi preko očiju, a brada i nos podsećali su na drške krckalice za orahe. Čarobnjak je zastao i s neodobravanjem se zagledao u lice.

„Zar ti nisam rekao da prestaneš s tim glupostima?” – prasnuo je.

Tanke usne su se razdvojile, a isturena brada i nos kvrcnuli. „S kakvim glupostima?”

„Zašto si izabrao tako grozan lik? Upravo sam doručkovao.”

Čelo se nabralo, a jedno oko je zacvrčalo i izokrenulo se. Lice je izgledalo potpuno ravnodušno. „Izvini, brate”, reklo je. „Samo radim svoj posao.”

„*Tvoj posao* je da uništiš svakog ko pokuša da uđe u moju sobu bez dozvole. Samo to.”

Čuvar vrata se zamislio. „Tako je. Ali ja pokušavam da sprečim ljude da uđu tako što ću ih uplašiti. Mislim da je uterivanje straha u kosti mnogo lepše od kažnjavanja.”

Gospodin Mandrejk je šmrknuo. „Mogao si na smrt da preplašiš gospođicu Pajper.”

Lice se nagnulo u stranu zbog čega se nos čudno oklembesio. „Pazim ja. Kad ona dolazi sama, menjam lice. Ono je strašno samo za one koje smatram zlima.”

„Zašto si onda izabrao takvo lice za mene!”

„Šta ti tu nije jasno?”

Mandrejk je duboko uzdahnulo i udario se rukom po čelu. Lice se povuklo u metalna vrata te se sada videlo samo kao bleđa kontura. Vrata su se otvorila. Veliki čarobnjak se uspravo, propustio gospođicu Pajper i ušao u radnu sobu.

To je bila funkcionalna prostorija – visoka, prostrana i okrečena u belo, osvetljena kroz dva prozora koja su gledala na trg. Nije imala nikakve nepotrebne ukrase. Ovog jutra oblaci su zaklonili sunce pa je Mandrejk upalio lampe kad je ušao. Duž jednog zida bile su poređane police s knjigama, dok je na drugoj strani sobe stajala samo jedna tabla prekrivena beleškama i dijagramima. Drveni pod je bio gladak i taman. Na njemu je bilo iscrtano pet krugova, svaki sa svojim pentagramom, runama, svećama i posudama s tamjanom. Četiri kruga su imala standardnu veličinu, ali je peti, onaj blizu prozora, bio dosta veći. U njegovom središtu su stajali pisaći sto, komoda s dokumentima i nekoliko stolica. Ovaj glavni krug je bio povezan s ostalima gomilom precizno iscrtanih linija i nizova runa. Mandrejk i gospođica Pajper su ušli u krug i seli za sto. Izvadili su papire.

Mandrejk je pročistio grlo. „U redu. Na posao, gospođice Pajper. Pogledajmo prvo standardne izveštaje. Molim vas, aktivirajte detektore.”

Gospođica Pajper je izgovorila kratku bajalicu. Istog trenutka oživele su sveće oko dva manja kruga i počele da odašilju oblake dima prema plafonu. U posudama pored njih tamjan se uskomešao i zamirisao. U druga dva kruga ništa se nije dešavalo.

„Purip i Fritang”, rekla je gospođica Pajper.

Čarobnjak je klimnuo glavom. „Prvo Purip.” Izgovorio je glasnu komandu. Sveće u levom pentagramu su jako zasjale. Začulo se komešanje i u centru kruga se pojavila jedna prilika. Imala je oblik čoveka obučenog u strogo odelo s tamnoplavom kravatom. Klimnuo je glavom u znak pozdrava i čekao.

„Podsetite me malo”, rekao je Mandrejk.

Gospođica Pajper se zagledala u svoje beleške. „Purip je bio zadužen za posmatranje reakcija na naše ratne pamflete i drugi propagandni materijal”, rekla je. „Izučavao je ponašanje običnjaka.”

„Odlično. Puripe, šta si video? Govori.”

Demon se naklonio. „Nema mnogo novosti. Ljudi su kao stado krava na Gangu, izgladneli ali zadovoljni, nenavikli na promene ili razmišljanje svojom glavom. Međutim, rat im smeta i verujem da se nezadovoljstvo širi. Oni čitaju vaše pamflete, baš kao što kupuju i novine, ali u tome ne nalaze nikakvo zadovoljstvo.”

Čarobnjak se namrštio. „Kako pokazuju to nezadovoljstvo?”

„Primećujem da se naglo uozbilje kad im se policija približi. Vidim promene u njihovom pogledu kad prolaze pored štandova za regrutaciju. Posmatram kako odnose cveće pred vrata poginulih. Većina to ne pokazuje otvoreno, ali sve su više kivni na rat i vlasti.”

„To su samo puste reči”, rekao je Mandrejk. „Nisi mi dao ništa opipljivo.”

Demon je slegnuo ramenima i nasmešio se. „Revolucije nikad nisu opipljive – barem ne u početku. Običnjaci jedva znaju za postojanje tog pojma, ali ga udišu dok spavaju i osećaju njegov ukus dok piju.”

„Dosta zagonetki. Nastavi s poslom.” Čarobnjak je pucnuo prstima. Demon je poskočio i nestao.

Mandrejk je protresao glavom. „Beskorisne informacije. Pa, hajde da vidimo šta Fritang ima da nam ponudi.”

Ponovo se začula komanda. Ovog puta je oživeo drugi krug. U oblaku tamjana pojavio se novi demon – nizak, punačak gospodin s rumenim okruglim licem i plačnim očima. Stajao je i treptao na veštačkoj svetlosti. „Najzad!” – povikao je. „Imam strašne vesti koje ne mogu da čekaju!”

Mandrejk je dobro poznao Fritanga. „Koliko sam razumeo”, polako je rekao, „ti si patrolirao dokovima i tražio špijune. Da li tvoje vesti imaju neke veze s time?”

Pauza. „Indirektno...”, rekao je demon.

Mandrejk je uzdahnuo. „Nastavi onda.”

„Izvršavao sam vaša naređenja”, rekao je Fritang, „a onda – oh, kakve strašne uspomene – onda su me otkrili. Evo šta se desilo. Ispitivao sam kupce u vinariji. Dok sam izlazio, okružila me je gomila ulične dečurlije, neki jedva viši od mog kolena. Bio sam maskiran u slugu koji obavlja neke poslove za gospodara. Nisam pravio nikakvu buku ni nagle pokrete. I pored toga, zapazili su me i gađali s petnaest jaja.”

„U šta si tačno bio prurušen? Možda je bilo nešto provokativno.”

„Bio sam isti kao sada. Sed, ozbiljan, uspravan – pravi uzor skromne vrline.”

„Očigledno su mangupi rešili da se podsmevaju čoveku takvih kvaliteta. Jednostavno nisi imao sreće.”

Fritang je iskolačio oči i raširio nozdrve. „To nije sve! Oni su znali ko sam ja!”

„Znali su da si demon?” – Mandrejk je skeptično otresao prašinu s rukava. „Kako znaš?”

„Posumnjao sam kad su počeli da viču: ‘Odlazi, odlazi, zli demonu. Mrzimo i tebe i tvoju viseću žutu krestu.’”

„Stvarno? E to *jeste* zanimljivo...” Čarobnjak je pažljivo posmatrao Fritanga kroz sočiva. „O kakvoj žutoj kresti govore? Ja je ne vidim.”

Demon je pokazao prstom na prostor iznad glave. „To je zato što ne možeš da vidiš šestu i sedmu ravan. Na njima se moja kresta jasno vidi, sjajna kao suncokret. Jedino moram da dodam da ona ne visi, iako ume malo da se oklembesi zbog sveg ovog vremena provedenog u zarobljeništvu.”

„Šesta i sedma ravan... I potpuno si siguran da ni na trenutak nisi skinuo masku? Da, da.” Mandrejk je brzo podigao ruku kad je demon glasno počeo da se buni.

„Siguran sam da si u pravu i hvala ti na informacijama. Bez sumnje želiš da se odmoriš posle svih tih jaja. Odlazi! Otpuštam te.”

Uz uzvik zadovoljstva, Fritang se zavrteo i otišao kroz centar pentagrama, kao da je usisan kroz kakav odvod.

Mandrejk i gospođica Pajper su se pogledali.

„Još jedan slučaj”, rekla je gospođica Pajper. „I ponovo deca.”

„Aha.” Čarobnjak se zavalio u stolicu i istegao ruke iza glave. „Mogli biste da pogledate papire i vidite koliko ih je tačno bilo. Ja moram da prizovem demone iz Kenta.”

Nagnuo se, spustio laktove na sto i tiho počeo da izgovara bajalicu. Gospođica Pajper je ustala i otišla do komode na ivici kruga. Otvorila je fioku na vrhu i izvukla debelu fasciklu od žutog kartona. Vratila se do stolice, sklonila povez i brzo počela da pregleda dokumente. Mandrejk je završio bajalicu i osetio se prodoran miris jasmína i ruža.

U pentagramu na desnoj strani sobe pojavila se ogromna prilika – džin sa skupljenom plavom kosom i jednim prodornim okom. Gospođica Pajper je nastavila da čita.

Džin se nisko naklonio. „Gospodaru, pozdravljam te krvlju tvojih neprijatelja, njihovim kricima i jadikovkama! Pobili smo!”

Mandrejk je izvio obrvu. „Uspeli ste da ih oterate?”

Kiklop je klimnuo glavom. „Pobegli su kao miševi pred čoporom lavova. U nekim slučajevima i bukvalno.”

„Da, to sam i očekivao. Jeste li uspeli da uhvatite nekoga od njih?”

„Ubili smo ih mnogo. Trebalo je da čuješ kako cvile! A od kopita u begu se bukvalno tresla zemlja.”

„Dobro. Znači nikog niste zarobili. A upravo to sam vam naredio da uradite.” Mandrejk je počeo da kucka prstima po stolu. „Za nekoliko dana će nas ponovo napasti. Ko ih šalje? Prag? Pariz? Amerikanci? Bez zarobljenika nikad nećemo saznati. I dalje tapkamo u mestu.”

Kiklop je odsečno salutirao. „Moj posao je obavljen. Drago mi je što si zadovoljan.” Zaćutao je. „Zamišljen si, gospodaru?”

Čarobnjak je klimnuo glavom. „Razmišljam, Askobole, da li da te kaznim žeravicama ili nesrećnim zagrljajem. Možda ti imaš neku želju?”

„Ne budi tako okrutan!” Kiklop je počeo da se klati napred-nazad i da vrti pramen kose. „Krivi Bartimeja, a ne mene! On ponovo nije uradio ništa korisno, već je savladan jednim udarcem. Nisam imao vremena da učestvujem u poteri jer mi je naredio da mu pomognem da se izvuče iz ruševina. Bio je slab kao punoglavac i nervozan: *njega* bi trebalo da kazniš žeravicama.”

„A gde je Bartimej?”

Kiklop je napućio usne. „Ne znam. Verovatno se onesvestio od iscrpljenosti. Nije učestvovao u poteri.”

Čarobnjak je duboko uzdahnuo. „Askobole, odlazi.” Podigao je ruku. Džinovi uzvici zahvalnosti naglo su prekinuti. Nestao je u oblaku vatre. Mandrejk se okrenuo prema svojoj pomoćnici. „Jeste li našli nešto korisno, Pajper?”

Klimnula je glavom. „Ovo su svi neovlašćeno prepoznati demoni u poslednjih šest meseci. Četrdeset dva... ne, ukupno *četrdeset tri*. Što se tiče demona, izgleda da nema nikakvog pravila: tu su ifriti, điniji, đavolci, drekavci... Ali, pogledajte običnjake...” Spustila je pogled na otvorenu datoteku. „Uglavnom su deca, a većina te dece je mala. U trideset slučajeva svedoci su imali manje od osamnaest godina. Šta to znači? Skoro sedamdeset procenata. A u polovini od tih slučajeva svedoci su imali manje od dvanaest godina.” Podigla je pogled. „Rođeni su s tim darom. Imaju moć da vide.”

„I ko zna kakve druge moći.” Mandrejk se zaklatio na stolici i zagledao u gole sive grane drveća na trgu. I dalje je bilo magle koja je zaklanjala pogled na zemlju. „U redu”, rekao je, „to je sve za sada. Hvala vam na pomoći, Pajper. Videćemo se kasnije u ministarstvu. Pazite se čuvara vrata kad budete izlazili.”

Kada je pomoćnica otišla, čarobnjak je neko vreme sedeo nepokretno i tapkao prstima po stolu. Onda se sagnuo i otvorio fioku. Odmotao je tkaninu koja je bila obavijena oko bronzane ploče, uglačane i sjajne. Čarobnjak je gledao u disk dok ovaj nije oživeo. U dubini se nešto pomerilo.

„Pronađi Bartimeja”, rekao je.